

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Åklagaren

κατά

Hans Åkerberg Fransson

Αντικείμενο

Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως — Harparanda tingsrätt — Ερμηνεία των άρθρων 6 ΣΕΕ και 50 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Εθνική νομολογία απαιτούσα να υπάρχει σαφής ένδειξη στην Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την Προστασία των Ανθρώπινων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών ή στη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρώπινων Δικαιωμάτων για να αποκλειστεί η εφαρμογή εθνικών διατάξεων που ενδέχεται να είναι αντίθετες προς την αρχή *ne bis in idem* — Εθνική νομοθεσία σύμφωνα με την οποία για την ίδια αντίθετη προς το φορολογικό δίκαιο συμπεριφορά μπορεί να επιβληθεί, αφενός, διοικητική κύρωση συνιστάμενη σε προσαύξηση φόρου και, αφετέρου, ποινική κύρωση συνιστάμενη σε ποινή φυλάκισης — Συμβατότητα προς την αρχή *ne bis in idem* εθνικού συστήματος που προβλέπει δύο χωριστές διαδικασίες για την επιβολή κυρώσεων για την ίδια πταισματική συμπεριφορά

Διατακτικό

- 1) Η αρχή *ne bis in idem* που διαλαμβάνεται στο άρθρο 50 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν εμποδίζει την εκ μέρους κράτους μέλους επιβολή, για την ίδια πράξη παραβάσεως των υποχρεώσεων που αφορούν την υποβολή δηλώσεων στον τομέα του ΦΠΑ, διαδοχικώς μιας φορολογικής και μιας ποινικής κυρώσεως, στον βαθμό που η πρώτη κύρωση δεν έχει ποινικό χαρακτήρα, πράγμα το οποίο το εθνικό δικαστήριο οφείλει να εξακριβώσει.
- 2) Το δίκαιο της Ένωσης δεν ρυθμίζει τις σχέσεις μεταξύ της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950, και των εννόμων τάξεων των κρατών μελών ούτε καθορίζει τις συνέπειες που πρέπει να συνάγουν τα εθνικά δικαστήρια σε περίπτωση συγκρούσεως μεταξύ των δικαιωμάτων που κατοχυρώνει η εν λόγω Σύμβαση και ενός κανόνα του εθνικού δικαίου.
- 3) Το δίκαιο της Ένωσης εμποδίζει δικαστική πρακτική η οποία εξαρτά την υποχρέωση που υπέχει το εθνικό δικαστήριο να αφήνει ανεφάρμοστη κάθε διάταξη που είναι αντίθετη προς κατοχυρούμενο από τον Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης θεμελιώδες δικαίωμα από την προϋπόθεση ότι η αντίθεση αυτή προκύπτει σαφώς από το κείμενο του εν λόγω Χάρτη ή από τη σχετική νομολογία, εφόσον η πρακτική αυτή δεν αναγνωρίζει στο εθνικό δικαστήριο την εξουσία να εκτιμά πλήρως, με τη συνεργασία, ενδεχομένως, του Δικαστηρίου, τη συμβατότητα της εν λόγω διατάξεως προς τον Χάρτη αυτόν.

(1) EE C 72 της 5.3.2011.

Απόφαση του Δικαστηρίου (τμήμα μείζονος συνθέσεως) της 26ης Φεβρουαρίου 2013 [αίτηση του Bundesgerichtshof (Γερμανία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — Air France κατά Heinz-Gerke Folkerts, Luz-Tereza Folkerts

(Υπόθεση C-11/11) (1)

[Προδικαστική παραπομπή — Αεροπορικές μεταφορές — Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 261/2004 — Άρθρα 6 και 7 — Πτήση με ανταπόκριση (ή με ανταποκρίσεις) — Διαπίστωση καθυστέρησεως κατά την άφιξη στον τελικό προορισμό — Καθυστέρηση διάρκειας ίσης ή μεγαλύτερης των τριών ωρών — Δικαίωμα αποζημιώσεως των επιβατών]

(2013/C 114/09)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Bundesgerichtshof

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Air France

κατά

Heinz-Gerke Folkerts, Luz-Tereza Folkerts

Αντικείμενο

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως — Bundesgerichtshof — Ερμηνεία των άρθρων 6 και 7 του κανονισμού (ΕΚ) 261/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Φεβρουαρίου 2004, για τη θέσπιση κοινών κανόνων αποζημίωσης των επιβατών αεροπορικών μεταφορών και παροχής βοήθειας σε αυτούς σε περίπτωση άρνησης επιβίβασης και ματαίωσης ή μεγάλης καθυστέρησης της πτήσης και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 295/91 (EE L 46, σ. 1) — Διεθνές αεροπορικό ταξίδι που περιλαμβάνει πλείονα σκέλη — Περίπτωση αφίξεως της πτήσεως στον τελικό προορισμό με καθυστέρηση δέκα ωρών, μολονότι η καθυστέρηση της πτήσεως κατά την αναχώρηση βρίσκεται εντός των ορίων που θέτει το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 261/2004 — Ενδεχόμενο δικαίωμα αποζημιώσεως

Διατακτικό

Το άρθρο 7 του κανονισμού (ΕΚ) 261/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Φεβρουαρίου 2004, για τη θέσπιση κοινών κανόνων αποζημίωσης των επιβατών αεροπορικών μεταφορών και παροχής βοήθειας σε αυτούς σε περίπτωση άρνησης επιβίβασης και ματαίωσης ή μεγάλης καθυστέρησης της πτήσης και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 295/91, έχει την έννοια ότι οφείλεται αποζημίωση, βάσει του εν λόγω άρθρου, στον επιβάτη πτήσεως με ανταποκρίσεις η οποία αναχώρησε με καθυστέρηση μικρότερη των ορίων εφαρμογής που προβλέπει το άρθρο 6 του εν λόγω κανονισμού, αλλά αφήχθη στον τελικό προορισμό με καθυστέρηση ίση ή μικρότερη των τριών ωρών σε σχέση με την προγραμματισμένη ώρα αφίξεως, δεδομένου ότι η αποζημίωση αυτή δεν εξαρτάται από την ύπαρξη καθυστέρησεως κατά την αναχώρηση και, κατά συνέπεια, από το αν πληρούνται οι προϋποθέσεις του ως άνω άρθρου 6.

(1) EE C 95 της 26.3.2011.